28 Οκτωβρίου 2014

Συνάντηση και συνομιλία με τον πόνο

/ Γενικά Θέματα

Τίτο Κολιάντερ

Θα ’ρθει μια στιγμή που την περίμενες να ’ρθει εδώ και καιρό πολύ. Και να την! Ήρθε τώρα. Ο γιατρός, ο πιο σπουδαίος απ’ όλους τους ειδικούς, στέκει με την ακτινογραφία στο χέρι και λέει: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Δυστυχώς! Το ξαναλέει θλιμμένα, δυστυχώς!

Και εσύ ξέρεις τώρα πως αυτή ήταν η τελική απάντηση. Δεν υπάρχει πια καμιά διέξοδος. Ώσπου να πεθάνεις, εσύ κι ο πόνος θα μένετε δεμένοι μεταξύ σας. Ο πόνος θα προσκολληθεί γερά επάνω σου, θα σε λειώνει, θα σου σιγοαλέθει το νευρικό σύστημα, ώρα την ώρα, μέρα τη μέρα, νύχτα τη νύχτα.

Μπαίνεις σ’ ένα καφενεδάκι, το πρώτο και καλύτερο, δεξιά απέναντι στο νοσοκομείο. Κάθεσαι εκεί με το πρόσωπο γυρισμένο σ’ ένα τοίχο. Σκοτεινές σκιές και κόκκινες ανταύγειες φωτός κινούνται στο γκρίζο δάπεδο. Πως μπορεί ένας τοίχος από βαριές πέτρες να διαπεραστεί απ’ το φως; ... Πως μπορεί μια αιχμαλωσία να γίνει ελευθερία;

Όσο μοναδική σου βοήθεια αποτελεί η επανάπαυση σου στους ανθρώπους, ο πόνος σου παραμένει πόνος του μοναχικού ανθρώπου. Ο χώρος όπου μένεις δεμένος μ' αυτόν περιζώνεται απ' όλες τις μεριές με ερημιά. Η φωνή που βγάζεις ζητώντας βοήθεια σβήνει χωρίς ήχο.

Μια τέτοια εμπειρία είναι όλη μια απέραντη παγωνιά. Αυτό όμως είναι αναπόφευκτο όσο αναζητιέται η υποστήριξη μόνο στον άνθρωπο! Ο συνάνθρωπος είναι περιτριγυρισμένος κι αυτός από την ίδια ερημιά. Στεκόμαστε ο καθένας στην ίδια παγοκολώνα και κράζουμε ο ένας στον άλλο. Κράζουμε εκφράζοντας την αγωνία μας. Κράζουμε σε γλώσσα που είναι κατανοητή μόνο από τον καθένα μας χωριστά. Κράζω σε γλώσσα κατανοητή μόνο από μένα τον ίδιο κι από 'κείνο το θάνατο που κουβαλώ μέσα μου.

Πριν από την αυγή προηγήθηκε μια νύχτα αγώνα εναντίον της απελπισίας. Σαν μέσα από πέπλο βλέπεις τους παραστάτες του παραθύρου να αιχμαλωτίζουν το χρώμα της αυγής. Ο πέπλος είναι υφασμένος με τον πόνο.

Και γέρνεις κάτω σε βαθύ σκοτάδι κι αφουγκράζεσαι. Νιώθεις τον πόνο σου, νιώθεις όλες τις αποχρώσεις του και μπορείς να τον νιώθεις μέσα σου να μεγαλώνει σαν φουσκωμένο ποτάμι και να σε γεμίζει και να πλησιάζει τα όρια της ικανότητας σου να αφουγκράζεσαι...

Την ώρα του δροσερού βραδινού παρακολουθείς αυτό τον πόνο σου, που σου προκαλεί το σάρκινο μέρος της φύσης σου. Είναι μαρτυρία του σώματος με ολοφάνερα σημάδια.

Αναστρέφεις τη μαρτυρία αυτή και στην άλλη πλευρά συναντάς την ηδονή. Με το ίδιο αυτό σημάδι αποδεικνύεται η σωματικότητα σου, δηλαδή η σάρκινη φύση σου: ο αισθησιακός πόνος και η αισθησιακή ηδονή έχουν την ίδια ρίζα. Κουβαλούν με το σώμα τη σφραγίδα του έγχρονου όπως και του πεπερασμένου. Ως τη ρίζα του θα ξεραθεί κάποτε το δέντρο. Και η μαρτυρία θ' αφανιστεί με κάθε τι που βρίσκεται επάνω της.

Στην προσευχή «Κύριε, ελέησον» απλώνεσαι προς την ελευθερία γιατί ο Κύριος είναι ελεύθερος από το παροδικό, είναι απεριόριστος. Το απλωμένο σου χέρι δεν σταματάει σ' ένα φευγαλέο φαινόμενο. Πιάνει αυτό που υπάρχει πάντοτε και παντού, το αιώνιο. Έτσι απελευθερώνεται η ελπίδα σου από την ύλη τη δεμένη με το χώρο και το χρόνο. Χωνεύεις στην παροδική σου αναπνοή το αιώνιο και το μόνιμο. Όταν όμως λες «ελέησον με», θέτεις τον εαυτό σου σε εξάρτηση. Τον εξαρτάς όχι από γήινες, αλλά από ουράνιες σχέσεις.

Παρακαλείς για έλεος γιατί συνεχώς παρεκκλίνεις ξανά και ξανά από τα ουράνια, από τον Κύριο, για να υποκύψεις στην υπακοή των γήινων, στην παροδική ηδονή που σου δίνει μια τυχαία ευχαρίστηση, που όμως την διαδέχεται η ανοστιά, η πίκρα και η αηδία. Και όσο περισσότερο ασχολείσαι μ' αυτή, τόσο πιο πολύ ανακαλύπτεις στο βάθος την αναξιοπιστία της. Θέλεις να απελευθερωθείς απ' αυτή. Θέλεις να αποδεσμευθείς από το δέσιμο σου με την αναξιοπιστία της. Γι' αυτό και παρακαλείς: «Ελέησον με». Γρήγορα παρατηρείς ότι αυτή η προσευχή σε βοηθάει στην προσπάθεια σου. Τότε ξυπνάει μέσα σου η αγάπη στον Κύριο που σου δίνει τη βοήθεια. Κι η αγάπη αυτή αυξάνει σιγά σιγά.

Τώρα η προσευχή σου και η αγάπη σου ζουν σε συνεργασία μεταξύ τους. Όσο πιο πολύ προσεύχεσαι, τόσο πιο πολύ αγαπάς. Και όσο πιο πολύ αγαπάς, τόσο πιο πολύ προσεύχεσαι. Τι αγαπάς; Ποιόν; Αγαπάς Αυτόν που σου δίνει την προσευχή, αφού η προσευχή σε οδηγεί κοντά Του.

Πηγή: isagiastriados.com